

det, hvorfor den ikke er ørkesløs. Men den er heller ikke et uhyre Arbejde, som den ærede Ordfører ogsaa siger. Der er her ikke noget Arbejde at tale om. Det var altsaa i Virkeligheden Centralarbejdsanvisningskontoret i København, der viste, hvor let og simpelt det kan gøres, og det fordres endda kun en Gang om Ugen. I de større Provinsbyer vil Forholdet blive det samme, og paa det Punkt er jeg til en Afveksling ganske enig med det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), der siger, at en Snes Kontorer er alt for lidt. Der vil blive mange flere, og navnlig er det nødvendigt at oprette en Mængde Filialer for at faa Arbejdsanvisningen til at gaa, ganske uden Hensyn til det, mine Ændringsforslag gaar ud paa. I de allerfleste Provinsbyer vil man altsaa faa Arbejdsanvisningskontorer eller Filialer. Her kan ske nøjagtigt det samme som i København. Det vil ikke komme til at koste en Smule mere, end det alligevel vilde gøre.

Dermed er vi færdige med de 47 pCt. af de arbejdsløse, som er i København, og de 39 pCt., som er i Provinsbyerne. Tilbage bliver kun de 14 pCt., som er paa Landet. En ikke ringe Del af disse vil sikkert komme til at bo enten i større Stationsbyer, hvor der efter al Sandsynlighed ogsaa er Filialer, eller i Nærheden af Byer, som de naturligt vil søge hen til. Saa er der Resten tilbage. Det er de eneste, der volder nogen Vanskelighed. Men jeg tror ikke, det vil være synderlig vanskeligt for dem en Gang om Ugen at gaa hen til en Telefon og telefonere til det nærmeste Arbejdsanvisningskontor og spørge, om der er Arbejde til dem i deres Fag, og i Tilfælde af, at der bliver svaret Nej, sige: Vil De ikke være saa god at sende til den og den Arbejdsløshedskasse en Blanket, hvori de fortæller, at jeg har spurgt om Arbejde og ikke faaet noget anvist. Det er hele den Ulejlighed, der er for dem, som ikke bor umiddelbart op ad et Arbejdsanvisningskontor. Det forekommer mig, at en Gang om Ugen maa en arbejdsløs kunne faa Tid til dette. Det er i Virkeligheden forsvindende lidt Arbejde i Sammenligning med den Kontrol, der allerede nu effektueres af Arbejdsløshedskasserne.

Nu kan man sige til mig: Hvorfor vil du gøre saa meget ud af den lille Sag, det er dog kun en Bagatel det hele. Nej, den Sag er ikke ganske lille. Spørgsmaal, der vedrører gode og sunde Arbejdsforhold, er altid store, og Arbejdsanvisningen i det hele vedrører i allerhøjeste Grad de

sunde Arbejdsforhold. At den bliver ledet ind i det rette Spor, er saa vigtigt, at Sagen absolut ikke bør gaa igennem Tingene uden at blive omhyggeligt prøvet og sigtet fra alle Sider. Desuden maa jeg lægge meget stor Vægt paa, at disse Ændringsforslag i Forbindelse med de tilsvarende Ændringsforslag i Arbejdsløsheds-kasseloven giver Materiale til en virkelig Undersøgelse af, om man staar overfor en lovlig Arbejdsløshed eller ikke. Saa bliver det Administrationens Sag at sørge for at udnytte det Materiale, der herved skaffes til Veje. Det forekommer mig ogsaa at være vigtigt for os at gøre dette Skridt fuldt ud. Flertallet i dette Ting vil antagelig følge Flertallet i Udvalget og indrømmer altsaa det rigtige og berettigede i, at disse Ting hører sammen. Hvorfor da ikke gøre det klart og skarpt og tydeligt i Stedet for at gøre det paa en noget taaget Maade, hvorved man i Virkeligheden ligger ude i Mulighederne og henviser Sagens Afgørelse mere eller mindre til den sociale Kamp. Ved mine Ændringsforslag tager jeg Tyren ved Hornene, viser den rette Vej og siger: Lad os gennemføre Tankerne i Lovforslaget saaledes, som vi har tænkt dem i Betænkningen. Derfor mener jeg, at mine Ændringsforslag er saa berettigede, at de i Virkeligheden burde tiltrædes af Flertallet i denne Sal.

Martin Olsen: Det er en mærkelig Sag denne, thi Forholdet er, at hele Udvalget paa eet Medlem nær er enig om de Ændringsforslag, der stilles til Regeringens Lovforslag, og saa har et Medlem stillet et Ændringsforslag, og et andet Medlem nogle andre Ændringsforslag uden ringeste Udsigt til at faa dem vedtaget, da alle øvrige Medlemmer af Udvalget er derimod. Altsaa er der i Udvalget i Hovedsagen ingen Uenighed. Udvalget er paa eet Medlem nær enig om at stille et Ændringsforslag til Regeringens Forslag med Hensyn til den Tidsfrist, der er givet Ministeren til Indførelse af kommunale Kontorer. Uenigheden ligger nærmere i det teoretiske, om jeg saa maa sige, ikke i det praktiske, thi i det praktiske Resultat munder vi fra alle Sider ud i det samme undtagen det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard), der nu hævde Ordet, og det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk), der vil sætte Sagen helt ud i det uvisse. Det er de to Yderpunkter, men midt imellem staar det øvrige Udvalg paa det praktiske Grundlag at sige: Lad os skabe en Mulighed for at oprette Arbejdsanvisningskontorer, og det